

bare kan blive fjernet fra den ene dag til den anden. Det kan de naturligvis ikke; det ville skabe helt katastrofale og kaotiske forhold for så godt som alle de erhverv, der er inden for EU's grænser.

Vi skal desuden huske på, at mange af de her fonde jo blev startet, for at vi skulle gøre os selv-forsynende.

Derfor synes jeg, man skal spise lidt brød til i denne debat og erkende, at vi bliver nødt til at udfase de her støtteordninger over en vis periode. Den erkendelse tror jeg alle ordførere må komme til, for jeg tror ganske enkelt ikke, at der er nogen ordfører her, der vil kunne overskue konsekvensen af at fjerne 500 mia. kr. fra én dag til den anden. Det kan ikke lade sig gøre.

Noget af det, der skal tages hensyn til i en liberalisering – og dér vil jeg gerne stå fuldstændig fast på, at Det Konservative Folkeparti ønsker støtteordningerne afviklet – er, at når man har sagt A og fjernet støtteordningerne, må man også sige B og sikre sig, at man giver erhvervet en rimelig mulighed for omstilling. Og det betyder altså, at vi bliver nødt til samtidig at fjerne de skattemæssige, erhvervsmæssige og miljømæssige forhold, som betyder, at vi i dag har overvæltet mange omkostninger, reguleringer og mange andre ting på erhvervet.

Vi kan ikke have en situation, hvor vi siger: Vi fjerner al støtten, men vi bliver ved med at fastholde det ene efter det andet erhverv i en skruestik, hvor de ikke har en mulighed for at omstille sig og konkurrere på lige vilkår på internationalt niveau.

Så hvis man vil fjerne guleroden i form af produktionstøtte, skal man også samtidig fjerne de økonomiske skruer og ikke mindst nogle af de lovgivningsmæssige restriktioner, sådan at man i realiteten kan få en fri markedsøkonomi. Jeg siger ikke, at vi skal fjerne alle former for reguleringer, men jeg siger, at hvis man mener fri markedsøkonomi, må det gælde begge veje.

Vi skal også huske på, at for at dansk landbrug skal kunne klare sig, men også helt generelt de europæiske landmænd skal kunne klare sig, så skal vi bl.a. give en mulighed for, at man i højere grad end i dag kan lægge vægt på forædling af produkterne, give mulighed for at kunne fokusere endnu mere på kvalitet, end det i dag er tilfældet, og også sørge for, at forbrugerhensynet kommer til at spille en mere væsentlig rolle, end det gør i dag.

Enhedslisten spørger også til New Zealand-modellen, og dér synes jeg, det er vigtigt at få

slået fast, at New Zealand-modellen naturligvis for mange politikere er lidt af en drøm, der er gået i opfyldelse, fordi man over en meget, meget kort årrække har kunnet gennemføre ret drastiske ændringer af en samfundsøkonomi. Jeg synes da generelt, at det er prisværdigt, at man på den måde har fulgt en meget borgerlig liberalistisk linje, men man må imidlertid slå fast, at den model, der er blevet benyttet på New Zealand, af to hovedårsager ikke kan kopieres til europæisk brug.

For det første er der helt andre og mere gunstige naturforhold på New Zealand, der giver en bedre mulighed for hurtig omstilling og dermed også en total afvikling af støtteordningerne. Med andre ord så har de newzealandske producenter via lavere produktionsomkostninger haft langt større fleksibilitet til at indrette sig markedsmæssigt, end tilfældet er i Europa. Og det er derfor, at det er vigtigt at få fastslået, at forudsætningen for markedsorientering af landbrugs- og fiskeripolitikken er mulighederne for omstilling i afviklingsfasen. Det bør gælde i Europa.

For det andet var den newzealandske reform – som andre også har været inde på – af landbrugs- og fiskeripolitikken jo en nøje sammenkædning, der skete samtidig med, at man lavede reformer på en lang række andre økonomiske områder, herunder bl.a. arbejdsmarkedsområdet, socialområdet og skatteområdet, som i betydelig grad lettede afgifterne for erhvervet og gjorde en konkurrence mulig.

Og dér må jeg ganske enkelt sige, at EU overhovedet ikke har kompetence til at gå ind og lave reformer på mange andre samfundsøkonomiske områder. Bare af den grund kan man ikke kopiere New Zealand-modellen fuldstændig og totalt. Det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre.

Vi har i debatten i dag oplevet en meget kraftig sammenkædning af østudvidelsen og en afvikling af støtteordningerne. Man kan selvfølgelig sige, at det er en central problemstilling at beskæftige sig med, fordi en af de kendsgerninger, som vi i hvert fald kender, er, at 27 pct. af arbejdsstyrken i Øst- og Centraleuropa er beskæftiget inden for landbrugssektoren, hvorimod procentsatsen for EU-landene er 6. Med andre ord vil udvidelsen bidrage med en udvidelse af landbrugssektoren ganske betragteligt.

Det skal så også siges i den forbindelse, at den produktion, der i dag foregår i alle de øst- og centraleuropæiske lande tilsammen, udgør en